

Slobozia

—scenă deschisă

Cînd am plecat din București, ploaia ; cînd am ajuns la Slobozia, ploaia nu încetase. O ploaie mărunță, mocănească, de parcă ne-am fi aflat în noiembrie, nu în miezul primăverii. Dar drumul a fost plăcut. Poate că în nici un anotimp nu-i Cîmpia Muntenască mai frumoasă decît primăvara, cînd nesfîrșitele holde de grîu, dese ca peria, sînt de un verde intens, ce-ți dă imaginea viguroasă a reînvierii naturii pe meleagurile noastre. Apoi, era frumos și-n autobuzul care-i purta pe actorii Teatrului „Nottara” spre inima Bărăganului, la Slobozia, unde urmau să prezinte în acea seară — în premieră pe țară — comedia lui Viktor Rozov : *Patru lacrimi*. George Constantin, Margareta Pogonat, Val Săndulescu, Ștefan Radof, Ion Bog, împreună cu regizoarea Sanda Manu și cîțiva tineri absolvenți și studenți de la I.A.T.C., deci aproape toți realizatorii spectacolului, au uitat pentru vreo două ore de emoțiile premiei și au jucat pentru ei, pentru crearea unei ambianțe deconectante, așa cum e bine înaintea unui examen greu.

Intr-adevăr, urmau să susțină un examen greu : o premieră în fața unui public pe cît de avid de teatru, pe-atît de sensibil. Actorii de la „Nottara” știau bine acest lucru : au mai jucat de multe ori — în acest an — în fața publicului din Slobozia. De fiecare dată, acest public i-a primit cu o ospitalitate deosebită. În programul acelei zile era prevăzută, înainte de spectacol, o vizită în stațiunea Amara ; nici un actor însă nu a părăsit locul desfășurării spectacolului — Casa de cultură a sindicatelor. Au studiat scena, sala, cabinele, s-au familiarizat cu toate cele și au făcut și o repetiție generală. La ora începerii, totul era în perfectă ordine, iar spectacolul a fost un succes deplin.

Din Slobozia veche n-au mai rămas decît, ici-colo, cîteva case ; dar și acestea urmează a fi în curînd demolate. Populația noului oraș — capitala Bărăganului, cum i se mai spune — de zece ori mai mare decît acum șapte ani, locuiește în blocuri noi. Printre multe edificii sociale, culturale, comerciale, se află și Casa de cultură a sindicatelor — elegantă, confortabilă, încăpătoare (555 de locuri), cu scenă largă și cabine comode, o sală de teatru despre care Horia Lovinescu spunea că este mai bună decît cele două de care dispune Teatrul „Nottara” la București.

Colaborarea mai strînsă a slobozenilor cu teatrele și cu alte instituții de cultură din București a început anul trecut. Ne-a

despre aceasta tovarășul Gheorghe Glodeanu, secretar al comitetului județean de partid Ialomița : „Slobozia era pîuă nu de mult un sat ceva mai mare. Acum este un oraș ce se înalță pe verticală într-un ritm de neimaginat în trecut. Noile industrii ce au apărut și apar mereu aici au determinat crearea urbei, cu toate cerințele unei vieți civilizate. Noua populație a orașului este venită, mare parte, de la sate sau din alte orașe — în deosebi specialiștii și intelectualii. Este obligatoriu pentru noi să satisfacem și cerințele spirituale, nu numai cele materiale, ale locuitorilor. Am găsit soluții și metode diferite, dar, ca iubitori ai teatrului, ne-am propus să creăm un interes deosebit în jurul spectacolului teatral. Facem acest lucru pe două căi : invităm teatre din București și din alte localități să prezinte spectacole la noi, și totodată punem bazele unei formațiuni teatrale proprii. În județul Ialomița funcționează cel mai vechi teatru popular din țara noastră — cel de la Călărași — iar în curînd își va începe activitatea și cel mai tînăr teatru popular din țară — cel de la Slobozia”. Aveam să aflăm, tot în acea seară, de la profesorul Nicolae Stancu, președintele comitetului orașenesc de cultură și educație socialistă, că în această perspectivă s-a organizat, din decembrie 1974, o stagiune permanentă, cu 4—5 spectacole lunar, pe bază de contract. Astfel, Teatrul Național din București a prezentat la Slobozia spectacole cu *Oameni și soareci*, *Prizonierul din Manhattan*, *Travesti* ; au mai prezentat spectacole : Teatrul de operă, Teatrul „Tăndărică”. Cea mai strînsă colaborare se realizează însă cu Teatrul „Nottara”, care, în afară de prezentarea majorității spectacolelor de la sediu (*Hotelul astenicilor*, *Bărbați fără neveste*, *Șoc la mezanin*, *Adio, Charlie* și altele), ajută, îndrumă (patronează, cum se spune) dezvoltarea mișcării teatrale de amatori din Slobozia. Unul din regizorii artistici ai teatrului, Mircea Avram, lucrează de cîteva luni cu o echipă de entuziaști artiști amatori. „Am și prezentat două spectacole — ne spune Mircea Avram. Primul a fost *Titanic-vals*, iar al doilea *Nic-Nic* ; în curînd vor avea loc alte premiere : *Casa cu două intrări*, *Navetiștii* și *Medic de țară*, acestea două din urmă, lucrări într-un act de Ion Băieșu, inspirate din realitățile actuale”.

Ar mai fi de adăugat și faptul că nu de mult și-a început activitatea și un teatru de păpuși, care a prezentat *Guliver în țara păpușilor* și *Katia și crocodilul*.

Să mai consemnăm în final și faptul cel mai semnificativ : în primele patru luni ale anului, spectacolele prezentate la Casa de cultură a sindicatelor au fost urmărite de 28.000 de spectatori, ceea ce întrece cu opt mii populația orașului. Un număr care constituie un serios argument în ce privește valoarea inițiativei, a scopului urmărit, despre care ne vorbea tovarășul Gheorghe Glodeanu.